

ПРИКАЗКА ЗА ДЪЩЕРИТЪ НА ДЖУДЖЕТО ТОМЪ

Срѣдъ гората имаше нѣкога малка червена кжщичка. Въ нея живѣеше джуджето Томъ съ десеттѣ си дъщери. Презъ единъ студенъ зименъ день момиченцата гледаха отъ прозореца дебелата бѣла покривка, която зимата бѣ метнала по земята. Само мразовитиятъ севернякъ сърдито пищѣше и огъваше голитѣ клони на дърветата.

— Много дълга зима! — въздъхна едно отъ момиченцата. — Колко хубаво бѣше презъ лѣтото! Цѣлъ день си играехме по зеленитѣ поляни. Дърветата и цвѣтята измръзнаха отъ студа и едва ли нѣкога пакъ ще се разцвѣнатъ.

— Ако слънцето се покаже, може би пакъ всичко ще се съживи, — каза друго сестриче.

— Наистина, кжде е слънцето? Защо се крие? — питаха се момиченцата.

Въ това време джуджето Томъ ровѣше съ дълга маша жарѣта въ камината и слушаше съ насмѣшка разговора на дъщеритѣ си.

— Искате ли да ви разправя защо сега е студено? — запита бащата.

— Разправи, разправи! — изви-

каха радостно момиченцата и бързо насѣдаха около камината.

Бащата приглади дългата си брада, изкашля се и започна:

— Преди много години живѣлъ единъ царь. Той ималъ двама синаве, Ко и Лу. Ко билъ веселъ, милоствивъ, добъръ. Лу пъкъ билъ винаги намусенъ, заядливъ, зълъ. Когато царьтъ остарѣлъ, извикалъ синоветѣ си и раздѣлилъ царството на две половини: едната далъ на Лу, другата — на Ко.

— Ха, ти давашъ по-хубавата частъ на Ко, — разсърдилъ се Лу.

— Ако искашъ, нека се смѣнимъ, — предложилъ Ко.

— Я гледай, искашъ да ме изхитришъ! — развикалъ се Лу.

Стариятъ царь се намръщилъ и сърдито изгледалъ недоволния си синъ. Следъ като помълчалъ малко, той казалъ:

— Както и да раздѣля царството, Лу все ще се сърди. За да има миръ помежду ви, нѣма да го дѣля. Всѣки единъ ще управлява по шесть месеца отъ годината.

Следъ смъртъта на баща си, възцарили се на престола двамата братя. Лу се нареклъ царь Мразъ,